

La trama valenciana

Fundació d'un comitè d'actuació cívica

Vicent MARTÍ

El passat dijous 26 de juliol, a les set de la vesprada i als locals del Col·legi d'Economistes de València, va tenir lloc una primera reunió entre diversos prohoms, i una prodona, valencians. Oficiava de cappare Emèrit Bono, exdiputat comunista a les Corts espanyoles, excomunista amb carnet i actualment vice-rector de la Universitat de València, que així feia bona la brama que el caracteritza com un mou-les-totes considerable. Els altres assistents a l'acte també ho feren a títol individual, però sense per això perdre el relleu cívic i/o polític, producte de la seua ubicació preeminent en la trama ciutadana d'aquest país. L'arc abastava des del secretari general de CCOO del País Valencià, Antonio Montalbán, o un dels homes forts del seu equip, J. Morán, fins a Eliseu Climent, artífex de l'associació cultural valenciana més im-

portant quantitativament i qualitativament, ACPV, passant per una bregada ambaixada del Bloc que governa la Universitat de València, per Ernest Garcia o Doro Balaguer d'UPV, Ricardo Peralta o Josep Sales del PCPV-PCE, i membres destacats d'un cert nombre de sectors, i representants de comarques. Algunes absències, públicament constataades, semblen ser més seqüeles de l'estiu disgregador que d'un distanciament del projecte posat en marxa en aquesta sessió preliminar, fundacional.

¿I què s'hi ha constituït? No resulta, a hores d'ara, excessivament difícil definir-ho, gràcies a la fórmula-síntesi que s'hi va empescar un dels presents de més i millor ofici: un comitè, en el sentit anglosaxó del terme, que vol dir que es treballarà a través de campanyes específiques, més que no de socis.

I això, per tal de reforçar tots aquells corrents d'opi-

nió valencians que s'emmarquen dins de les coordenades que vénen dibuixades per quatre eixos definitoris. A saber: 1) El pacifisme i la denúncia de la lògica exterminista dels dos blocs: l'eixida de l'OTAN, enfocada des d'una perspectiva valenciana, passa a ser un objectiu immediat i decisiu. 2) La defensa de la terra és assumida com el repte més bàsic que han d'enfrontar les tradicions d'emancipació social que, ara i ací,

igualitària, de la vida econòmica i social, és impen-sable una solució pacífica i en llibertat.

Ens trobem, doncs, davant d'una plataforma, o lloc de trobada de gent representativa de tot un seguit d'instàncies cíviques que tenen, si més no, aquests punts mínims com a denominador comú, i la mobilització ciutadana pacífica per objectius unitaris i ben delimitats, com a mètode operatiu.

No semblava, en un principi, que la cosa estigués tan clara. La iniciativa apareixia sol·licitada per múltiples temptacions que, al meu parer, s'han sabut sortejar hàbilment. I, així, s'ha evitat crear una mera còpia provincialiana de la Taula anti-OTAN de Madrid, a través d'una globalització dels objectius a assolir, i amb l'arrelament imprescindible en la realitat diferenciada del País Valencià. A més, l'instrument organitzatiu forjat, pel seu caràcter d'estricta intervenció pràctica, també obvia hipotètics personalismes o capitalitzacions polítiques sectàries. I no s'ha caigut en la ingenuïtat de pretendre reproduir mimèticament el model del Bloc, reeixit en l'àmbit universitari, però inaplicable, per ara i tant, al conjunt de la societat valenciana.

Aquest nounascut comitè exercirà una influència benèfica sobre el conjunt de forces socials progressistes del País Valencià; perquè complirà un paper de mediació entre totes elles, encara excessivament tancades en la seua immediatesa. També, però, perquè possibilitarà una ferma resposta ciutadana a les investides perpetuades contra el nostre poble. Ni més ni manco. I així serà, si així vos ho sembla a tots vosaltres.

Ens trobem davant una plataforma cívica definida pel pacifisme, l'ecologia, el valencianisme i l'afirmació dels valors polítics del moviment obrer.

passa per l'exigència indeclinable de paralitzar la Central Nuclear de Cofrents, màxim perill contra la nostra supervivència. 3) Davant d'una autonomia valenciana amb una poderosa tendència a esdevenir una simple descentralització administrativa, cal vertebrar una teixit cívic en demanda permanent d'autogovern, una voluntat col·lectiva nacionalista i popular capaç de capgirar l'orientació de l'Estatut. 4) Una afirmació dels valors polítics i emancipatoris del moviment obrer, avui, colpit per la crisi econòmica amb més força que d'altres capes socials: sense una articulació més democràtica, més